

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

Over voetbal

De serie 'Kief de goaltjesdief' (7+)

De serie 'De Voetbalgoden' (9+)

De serie 'FC De Madonna's' (10+)

De Afrikaboeken (11+)

De serie 'Stijn gouden belofte' (12+)

Over geschiedenis

De serie 'Kleine helden van toen' (7+)

Jeugdthrillers

De serie 'Eilandgeheimen' (12+)

Verder zijn er de boeken *De wens van de Havikshorst* (in samenwerking met Make-A-Wish), *Ademloos* (over vluchtelingen en voetbal), *Vastberaden* (over pleegzorg), *Uitgespeeld* en *Ontzet* (over de Tweede Wereldoorlog), *Wapenbroeders* (over de tijd van Napoleon) en *Het einde tegemoet* (over de 17de eeuw), *Het magische kinderhuis*, *Felinia en de verdwenen kinderen* en *Felinia en de vloek van Zorana* (fantasy).

Proloog

Ik heb lang gedacht dat beschermen hetzelfde was als vasthouden. Dat niets jou zou raken, als ik maar dichtbij genoeg bleef. Maar zo werkt het niet.

Ik zie je lopen en herken mezelf. Niet in wat je doet, maar in wat je probeert te vermijden. In de momenten dat je liever wacht tot een ander actie onderneemt in plaats van te kiezen of te handelen. Je hebt een goed hart. Maar dat is niet altijd een compliment. Het is ook een risico.

Ik heb je te veel ruimte gegeven. Ik wilde niet degene zijn die je vormde met geweld of angst, ook al wist ik precies hoe dat moest. Ik wilde dat je zelf zou ontdekken hoe de wereld in elkaar zit. Dat je zou begrijpen dat loyaliteit geen gevoel is, maar een keuze.

Soms vraag ik me af of je weet hoeveel ik heb geregeld zonder dat je het merkte. Hoe vaak ik heb ingegrepen voordat het misging. Hoe vaak ik je een duwtje in de rug heb gegeven zonder dat je mijn hand voelde.

Maar er komt een moment dat ik je niet meer kan helpen.

Dat je terechtkomt op een plek waar jij denkt te willen zijn, maar waarvan ik allang weet wat het kost om daar te komen. En ik hoop dat je dan niet denkt dat ik je daarheen heb gestuurd.

Ik hoop dat je begrijpt dat liefde soms betekent dat je iemand loslaat, zelfs als hij boven het vuur hangt.

Nachtwerk

‘Dit is hem,’ fluisterde Rico. ‘Tweede van rechts, blauwe container, nummer 4091.’ Hij wees naar de laatste vier cijfers van het nummer.

‘En Henk?’ vroeg Jesse. ‘Heeft hij ’m al losgezet?’ Hij veegde het zweet van zijn handen.

Rico keek op. ‘We wachten op zijn teken.’

Jesse keek op zijn iPhone en stopte hem weer weg. Het was drie uur ’s nachts. Hij had precies vier uur geleden thuis moeten zijn. Maar dat was op dit moment zijn laatste zorg. Zijn moeder had toch vaak niet door of hij er wel of niet was.

De mist hing als een sluier over de haven. Lichtstralen van kranen sneden door de lucht als zoeklichten boven een slagveld. Het rook naar olie. Jesse lag op zijn buik achter een stapel pallets. Zijn jas was vochtig van het condenswater. De haven was stil, op een enkele roep van een meeuw na. Stil op een manier die niet geruststelde. Het voelde als stilte voor de storm.

Naast hem zat Naomi op haar hurken. Haar donkere krullen plakten aan haar voorhoofd en ze maalde op een stuk kauw-

gum. Aan haar blik kon Jesse zien dat ze scherp was, net als altijd. Rico, die aan de andere kant naast hem zat, richtte zijn ogen op het scherm van de telefoon die ze van Henk hadden gekregen. Er stond een gekraakte app op waarmee hij de containers kon volgen en kon zien of ze al vrij waren. Hij ging over naar Snapchat en drukte driftig op de toetsen: *Henk van Dijk*.

De naam alleen al zorgde ervoor dat Jesse meer rechtop ging zitten. Henk van Dijk. Henk 'De Kraan', de man die elke nacht als een geest door de haven zwierf, met een blik die alles leek te zien en te begrijpen. Overdag deed hij er iets administratiefs, maar 's nachts was hij iemand anders. Iemand die containers op 'verkeerde' plekken zette en die de controles omzeilde omdat hij precies wist wanneer de beveiliging een rookpauze hield. En als hij je vertrouwde, mocht je meesurfen en kreeg je toegang. Maar hij was kieskeurig en koos zijn mensen zorgvuldig uit. En hij had Jesse gekozen.

'Daar,' zei Naomi plots. Ze knikte naar een van de torenhoge kranen. Een klein lichtje knipperde kort drie keer. Dat was het teken. Henk had overal 'mannetjes', maar niemand wist precies wie ze waren en die 'mannetjes' wisten het ook niet van elkaar. En ook niet hoeveel hij hen betaalde om dit werk te doen.

Rico keek op zijn telefoon. 'Klopt. Hij is los.'

Jesse voelde zijn hart sneller kloppen. Ze moesten nu in beweging komen. En dat was het moment waarop alles mis kon gaan. De lucht trilde van de spanning. Elk geluid klonk luider dan normaal. Het grind onder hun zolen, het zachte piepen van een ijzeren scharnier ergens in de verte en een motor die te lang stationair draaide.

De container stond inderdaad al los. Een van de sloten hing er scheef bij, alsof iemand het net had opengewrikt. De boor was niet nodig. Henk had blijkbaar voorbereidend werk gedaan.

'Te makkelijk,' fluisterde Naomi. 'Waarom doet hij dat?'

'Zodat wij geen herrie maken,' zei Rico. 'Of zodat hij ons kan naaien. Een van de twee.'

Jesse trok zijn handschoenen strakker aan. 'Snel. Kijken, pakken en wegwezen.'

De container ging open met een scherpe piep die door merg en been ging. Binnen stonden dozen van anoniem bruin karton opgestapeld. Jesse stapte de container in en trok er een naar zich toe. Hij voelde meteen dat het gewicht niet klopte. Te licht voor elektronica en te zwaar voor kleding. Toen hij de doos opensneed, werd zijn vermoeden bevestigd: honderden gloednieuwe prepaidtelefoons, strak verpakt en met weggekraste serienummers.

‘Shit,’ fluisterde hij. ‘Ze gebruiken dit om routes te testen. Dit is geen normale lading.’

Rico boog zich over de doos. ‘Dit is een proef. Ze willen zien of we betrouwbaar zijn.’

‘Wie zijn ze?’ vroeg Jesse, maar hij kende het antwoord al. Rico had het over de Rooien, de groep van wie hij nog nooit iemand in levenden lijve had gezien, maar die alles regelde en controleerde. En Henk hoorde daar waarschijnlijk bij, maar was ook maar een tussenstation. Of misschien zat hij twee of drie niveaus onder de top. Niemand die het wist. In deze wereld kreeg je opdrachten van onbekenden. En die kregen hun opdrachten ook weer van onbekenden. Maar één ding was zeker: bovenaan stond iemand met veel macht, die er niet voor terugdeinsde om die te gebruiken.

Plots klonk er metaal op metaal. Jesse keek Rico aan. Zijn ogen waren wijd opengesperd en draaiden van links naar rechts en weer terug. Allemaal verstijfden ze.

Jesse keek naar buiten. Aan de rand van het lichtveld zag hij een schim bewegen. Groot, breed en bekend. Henk van Dijk liep langzaam tussen de rijen, alsof hij een avondwandeling maakte. Maar zijn houding was gespannen, alsof hij naar iets zocht dat hier niet hoorde. Precies tegenover hun container bleef hij staan. Jesse kromp in elkaar en hield zijn adem in.

Henk draaide zijn hoofd en keek naar de container waarin zij waren. Na een lange seconde liep hij verder. Niemand bewoog.

‘Dat was Henk,’ zei Rico zacht. ‘Die hoort toch bij ons?’

‘Wat als hij iemand op deze manier laat weten dat we in deze container zitten?’ vroeg Jesse.

Wat? Rico bewoog zijn mond wel, maar liet er geen geluid uit komen. Hij keek door de opening van de container om te zien of Henk buiten gehoorsafstand was. ‘Denk je dat hij ons verlinkt?’

‘Kan toch?’ fluisterde Jesse.

‘Als dat zo is, dan was dit onze eerste en tegelijk laatste klus,’ zei Naomi. Zoals wel vaker was zij degene die alles samenvatte.

Jesse dacht even na over wat ze gezegd had en besloot dat het te vroeg was voor deze conclusie. En ook dat dit niet het moment was om met Naomi in discussie te gaan. ‘Aan de slag,’ zei hij. Hij boog voorover en pakte een van de dozen.

Ze probeerden zo veel mogelijk telefoons in zo weinig mogelijk tassen te stoppen, maar wel op zo’n manier dat de tassen nog te dragen waren. De rest moest achterblijven. Dat was de afspraak: neem altijd alleen mee wat je kunt verbergen in tassen. Geen dozen, geen rommel. En blijf onzichtbaar.

Jesse nam het initiatief en duwde de container zo ver open

dat ze er met de tassen tussendoor konden. ‘Links of rechts?’ vroeg hij.

‘Links,’ antwoordde Naomi. Ze had haar vrije hand tegen de onderkant van zijn rug gelegd en duwde hem zacht de goede kant op. Op het moment dat ze links om de container heen wilden lopen, schrok Jesse zich rot. Daar stond Henk van Dijk, wijdbeens en met zijn armen over elkaar.

Was dit het al? dacht Jesse. Probeert Henk ten koste van een stel rookies punten te scoren? Of vertrouwen te winnen bij zijn oversten?

‘Meekomen,’ zei Henk.

Rico wilde iets zeggen, maar Naomi greep zijn arm en schudde haar hoofd. Jesse liep als eerste achter Henk aan, tussen de containers door. Ze liepen naar een plek die hij niet kende. Zo te zien was het een oude, dichtgetimmerde loods met een zijdeur die ook piepte toen Henk hem opende. Alle deuren op het haventerrein konden wel een smeerbeurt gebruiken.

Binnen in de loods was het stil en stoffig. De ruimte werd verlicht door een enkele lamp op een accu. In het midden stond een tafel met daarop een laptop en ernaast lagen een portofoon en een pistool.

‘Rustig,’ zei Henk toen hij Jesses blik volgde. ‘Dat is voor anderen.’ Hij knipoogde.

‘Waarom zijn we hier?’ vroeg Naomi.

Henk keek haar aan. ‘Omdat ik jullie iets moet vertellen. Ik vertrouw niemand meer in deze haven.’ Hij liep naar de tafel en zette de portofoon aan. Eerst klonk er ruis, daarna een onherkenbaar vervormde stem: ‘Zijn ze er?’

Henk zette het apparaat weer uit. ‘Luister goed. Ik draai hier al twintig jaar mee. Wat jullie zojuist hebben gedaan, is kinderspel vergeleken met wat nog gaat komen. De Rooien gebruiken jongeren zoals jullie als pionnen. Maar de mannen aan de top van de organisatie weten alles. En zij tolereren geen fouten.’

‘Waarom vertel je ons dit?’ vroeg Jesse. Zijn stem klonk vaster dan hij zelf had verwacht.

Henk keek hem iets te lang aan voor hij zei: ‘Omdat jullie net de verkeerde container hebben geopend.’

‘Wát?’ Jesse pakte het briefje uit zijn zak. De gegevens had hij overgeschreven van het Snapchatbericht waarmee de opdracht was gegeven. ‘Tweede rij van rechts, blauwe container, nummer 4091,’ las hij voor. Hij keek Henk aan.

Die knikte. ‘Maar van welke rederij?’ Henk trok zijn wenkbrauwen omhoog.

‘Shit,’ mompelde Jesse. ‘Vergeten op te schrijven.’

Henk haalde diep adem. ‘En nu denken de hoge heren dat jullie of dom zijn, of dubbel spel spelen.’

‘Zijn we in gevaar?’ vroeg Naomi zacht.

‘Als ze jullie dom vinden niet.’ Henk haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Maar als ze denken dat jullie dubbel spel spelen wel. Maar daar hoeven jullie je geen zorgen over te maken. Als het dat laatste is, komen jullie het terrein niet eens af.’

Jesse slikte. Hij beseftte dat het wel heel toevallig was dat het containernummer, de kleur en de plek toch overeenkwamen met de informatie op het briefje. Het kon zijn dat Henk op deze manier probeerde hen op scherp te zetten.

‘Maar ik geef jullie nog een kans,’ zei Henk. ‘Eén kans.’ Hij haalde een papiertje uit zijn zak en gaf het aan Jesse. ‘Dit is de volgende lading. Maar het is niet zomaar een lading. Deze is echt. In dit geval zijn er miljoenen euro’s mee gemoeid. Als jullie die eruit halen zonder gezien te worden, denk ik dat ze jullie wel weer vertrouwen. Lukt het jullie niet, dan zit er maar één ding op. Verdwijnen.’

Jesse voelde het papiertje in zijn hand zwaarder worden.

‘Verdwijnen als in ...?’ Naomi hengelde naar meer uitleg.

‘Onvindbaar zijn en nooit meer gevonden kunnen worden.’ Henk liep alweer naar de deur van de loods. ‘Deze mensen vergeten niets. Draai je hun een loer die hun veel geld kost, dan zijn ze meedogenloos.’

‘Met de dood tot gevolg?’ vroeg Rico.

Henk knikte. ‘En dan heb je dood en dood.’ Hij liep terug en pakte het pistool van de tafel. ‘Kijk, van een kogel door je hoofd merk je niet veel. Maar deze bendes kennen manieren om je te laten praten, ook als je denkt dat je niets te vertellen hebt.’

Er ging een rilling over Jesses rug. ‘Waarom help je ons?’ vroeg hij.

Henk glimlachte voor het eerst. Een scheve, vermoeide glimlach. ‘Misschien wil ik iets rechtzetten. Misschien haat ik de mensen die aan de touwtjes trekken. Misschien heb ik ergens spijt van. Of van alles. Of misschien ...’ Hij stond op. ‘Misschien ben ik benieuwd of jullie het overleven. Of vind ik je gewoon aardig.’ Hij legde zijn hand op de schouder van Jesse en liep voor hen uit naar de deur, opende die en liet het drietal voorgaan. ‘Jullie mogen even overleggen. Ik geef jullie vijf minuten. Wees voorzichtig. De politie wil hier weleens patrouilleren op avonden als deze.’ De deur ging weer dicht.

Buiten voelde de nacht kouder dan daarvoor. Jesse keek naar Naomi en Rico. De ogen van de twee stonden donker van de spanning. Of was het van angst? Misschien kwam het door het schamele licht van de maan dat op hun gezichten scheen. ‘Wat doen we?’

‘Hebben we een keuze?’ vroeg Rico.

‘We hebben altijd een keuze,’ vond Jesse. ‘We zetten wel ons leven op het spel.’ Hij dacht aan Lieke, zijn zusje. Wat moest er van haar worden zonder hem? Als ze alleen achterbleef bij zijn moeder, zou ze in pure armoede opgroeien. Het was een van de redenen waarom hij hierin was gestapt en ja had gezegd tegen Henk toen die hem had gevraagd. Zodat er thuis brood op de plank lag en ze een dak boven hun hoofd hadden. De vraag van Henk kwam op de dag nadat zijn moeder voor de zoveelste keer ergens ontslagen was. Dat maakte de keuze een stuk makkelijker.

‘We doen het,’ zei Naomi. ‘Als we nu weglopen, vinden ze ons toch. Maar ik wil wel weten wat wij eraan overhouden.’

‘Of Henk gebruikt ons,’ zei Jesse. ‘We komen net kijken. Hij kan ons van alles wijsmaken. Waarom krijgen we de opdrachten niet rechtstreeks van iemand van de Rooien?’

‘Omdat Henk containers op een bepaalde plek kan laten neerzetten,’ zei Rico. ‘Hij kent de haven als zijn broekzak en heeft toegang tot plekken waar niemand anders kan komen. Die man is goud waard voor een organisatie als de Rooien. Alleen doet hij het gevaarlijkste werk niet zelf. Daar heeft hij ons voor.’

Het gepiep van de deur van de loods klonk in de stille nacht. ‘Het is tijd,’ zei Henk. Hij liet het drietal binnen. ‘En?’

‘Wat verdienen wij ermee?’ vroeg Naomi.

Henk glimlachte en gunde zich even de tijd om daarover na te denken. ‘Tienduizend euro cash.’

Jesse moest moeite doen om niet in de lach te schieten. Hij wist wel dat er veel geld te verdienen was. Daarom had hij ook ja gezegd tegen Henk, zodat hij snel zijn moeder kon ondersteunen. Maar op zo veel geld had hij niet gerekend.

‘Per persoon?’ vroeg Naomi met een stalen gezicht.

Jesse knipperde een paar keer met zijn ogen. Hij voelde het bloed naar zijn wangen stromen.

‘Akkoord,’ zei Henk.

‘Dan doen we het,’ zei Naomi.

‘Alles staat op het briefje.’ Henk wees naar de hand van Jesse, die het briefje nog altijd vasthield. Hij opende de deur weer. ‘De rest hoor je morgen. Jullie mogen nu nog niet te veel weten.’

Buiten ging Jesse onder een lantaarn staan. Misschien niet slim, maar hij wilde weten wat er op het briefje stond. *Morgen, 03:00 uur, container 7824.*

Ze liepen weg van de loods, ieder hun eigen kant op. Want als ze gepakt zouden worden, wilden ze niet samen zijn.

De afspraak was duidelijk. Tienduizend euro, dacht Jesse. Dan hoefde zijn moeder zich deze maand geen zorgen te maken over het betalen van de huur. Maar tegelijk had hij ook

een onbehaaglijk gevoel. Het was bloedgeld, dat wist hij maar al te goed.

Hij keek nog een keer over zijn schouder. Henk stond er nog, in het licht van de loods. Hij rookte een sigaret terwijl hij hen nakeek. Jesse hoopte dat hij hen niet in de val zou laten lopen.

Schaduwen op het beton

De volgende dag kroop de tijd voorbij. Jesse had afgesproken om niet te veel contact te hebben met Naomi en Rico. Op school probeerden ze zo normaal mogelijk te doen.

Hij ging op het gewone uur slapen en had op zijn telefoon de wekker gezet. Maar hij sliep zo licht dat hij die eigenlijk niet nodig had. Om de tien minuten werd hij wakker. Het was kwart over twee toen Jesse de voordeur zacht achter zich dichttrok. Hij had niet veel geslapen. De adrenaline van de vorige nacht brandde nog in zijn spieren. In zijn jaszak zat het briefje van Henk. Hij had het zo vaak bekeken dat het papier dunner leek aan te voelen. *03:00 uur, container 7824*. De kleur van de container werd niet vermeld. Alleen een tijd en een nummer. Maar hoeveel containers in de haven eindigden op 7824? Tientallen waarschijnlijk. Jesse wist dat de opdrachtgevers zo weinig mogelijk informatie deelden, zodat de politie of de concurrentie niet veel wijzer zou worden als ze gepakt werden.

Hij liep de straat uit met zijn capuchon half over zijn gezicht getrokken. Het was windstil, maar het voelde alsof er